

Tekmeria

Vol 3 (1997)

**Μια νέα επιτύμβια έπιγραφή από τόν Άγιο
Άχιλλειο στη Μικρή Πρέσπα (Orestis- Makedonien)**

Π. Μ. ΝΙΓΔΕΛΗΣ

doi: [10.12681/tekmeria.121](https://doi.org/10.12681/tekmeria.121)

To cite this article:

ΝΙΓΔΕΛΗΣ Π. Μ. (1997). Μια νέα επιτύμβια έπιγραφή από τόν Άγιο Άχιλλειο στη Μικρή Πρέσπα (Orestis- Makedonien). *Tekmeria*, 3, 64–70. <https://doi.org/10.12681/tekmeria.121>

Π. Μ. ΝΙΓΔΕΛΗΣ

ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΑΧΙΛΛΕΙΟ
ΣΤΗ ΜΙΚΡΗ ΠΡΕΣΠΑ (ΟΡΕΣΤΙΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ)

Ένα περίπου μῆνα ἀφότου εἶχε κατατεθεῖ στὸν ἐκδότη τὸ χειρόγραφο τοῦ ἄρθρου ποὺ συνυπογράφω στὸν παρόντα τόμο μὲ θέμα μία νέα ἀναθηματική ἐπιγραφή ἀπὸ τὴν πόλη τῆς Λύγκης ἡ ὁποία ὑπῆρχε κατὰ τὴν ἀρχαιότητα στὸ νησί τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλείου στὴν Μ. Πρέσπα¹, πληροφορήθηκα τὴν εὕρεση δύο ἀκόμη ἀποσπασματικῶν ἐπιγραφῶν προερχόμενων ἀπὸ τὸ ἴδιο νησί. Ἡ ἀρχαιολόγος τῆς ἐνδέκατης Ἐφορείας Βυζαντινῶν Ἀρχαιοτήτων κ. Μελίνα Παῖσιδου εἶχε τὴν καλοσύνη, ὕστερα ἀπὸ σχετικὸ αἶτημα, νὰ θέσει στὴν διάθεσή μου τὰ δύο αὐτὰ θραύσματα τὰ ὁποῖα καὶ δημοσιεύονται ἐδῶ γιὰ πρώτη φορὰ².

Στὸ πρῶτο, ποὺ βρέθηκε στὸ κεντρικὸ κλίτος τῆς βασιλικῆς τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλείου τὸν Ἰούλιο τοῦ 1997³, διαβάζουμε :

Τμῆμα λίθινης πλάκας. Οἱ τρεῖς ἄγραφες πλευρὲς τῆς εἶναι δουλεμένες μὲ βελόνι. Ἡ ἀριστερὴ πλευρὰ σώζεται ἀκέραιη, ἐνῶ ἡ δεξιὰ φέρει διαγώνια ρωγμὴ. Διαστάσεις: μέγ. ὕψος 0,48 μ., μέγ. πλάτος 0,35 καὶ πάχος 0,18 μ. Τὸ ὕψος τῶν γραμμάτων ποικίλλει ἀπὸ 0,035 μ. (στ. 1, 2) ἕως 0,045 μ. (στ. 5)· τὸ ὕψος τῶν στίχων 3, 4, 6 καὶ 7 εἶναι 0,040 μ. Διάστιχα : 0,010 ἕως 0,015 μ. Ἡ ἐπιγραφή φυλάσσεται στὸ Ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο Φλώρινας (Βυζαντινὴ συλλογὴ) μὲ ἀριθμὸ εὐρετηρίου Φ 43 / Γ 17. Ἀπὸ τὸν πέμπτο στίχο τὰ

1. Βλ. P. M. Nigdelis - G.A. Souris, "Πόλεις and πολιτεῖαι in Upper Macedonia under the Principate. A New Inscription from Lyke in Orestis", *Τεκμήρια* 3 (1997) σ.58.

2. Τὴν κ. Παῖσιδου εὐχαριστῶ θερμὰ καὶ ἀπὸ τὴν θέση αὐτῆ. Τὴν ἀρχικὴ πληροφορία γιὰ τὴν εὕρεση τῶν ἐπιγραφῶν ὀφείλω στὸν φίλο κ. Νικόλαο Παπαγεωργίου, στὸν ὁποῖο ἐπίσης ὀφείλω εὐχαριστίες.

3. Ἐντοπίσθηκε ἀπὸ τὸ συνεργεῖο ἀναστήλωσης τοῦ ναοῦ σὲ ἀπόσταση 1,50 μ. ἀπὸ τὸ πέρας τοῦ ΒΑ πεσσοῦ τοῦ κεντρικοῦ κλίτους. Εἶχε χρησιμοποιηθεῖ σὲ δευτέρη χρῆση ὡς πάγκος ἔδρασης μεταξὺ τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου πεσσοῦ τῆς βόρειας κιονοστοιχίας.

γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς εἶναι χαραγμένα βαθύτερα καὶ πιὸ ἀφρόντιστα ἀπὸ ὅ,τι τὰ γράμματα τῶν προηγουμένων στίχων (Εἰκ. 1).

[.]τους hedera
 μηνός /
 Νεικάν
 4 κίωνος
 ησεν Ν
 πολειτη
 γατρι

Στ. 5 Μετὰ τὸ γράμμα Ν διακρίνονται ἴχνη τοῦ μεσαίου καμπύλου τμήματος ἑνὸς γράμματος.

Τὸ δεῦτερο θραῦσμα περισυνελέγη τυχαῖα τὸν Ἰούνιο τοῦ 1977 σέ μικρὴ ἀπόσταση νότια τοῦ καθολικοῦ τῆς μονῆς τῆς Παναγίας Πορφύρας⁴ καὶ σώζει τὸ παρακάτω κείμενο :

Τμήμα λίθινης πλάκας θραυσμένης καὶ ἀποκρουσμένης ἀπὸ ὅλες τὶς πλευρές. Στὸ κάτω τμήμα τῆς εἶναι ἀπολεπισμένη, ἐνῶ στὸ πίσω μέρος τῆς κομμένη, προφανῶς γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς δευτέρας χρήσης. Διαστάσεις: μέγ. ὕψος 0, 33 μ., μέγ. πλάτος 0, 12 μ., πάχος 0, 08 μ. Τὸ ὕψος τῶν γραμμάτων ποικίλλει ἀπὸ 0, 035 μ. (στ. 1, 2) ἕως 0, 040 μ. (στ. 3, 4). Διάστιχα : 0, 010 ἕως 0.015 μ. Ἡ ἐπιγραφή φυλάσσεται στὸ Ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο Φλώρινας (Βυζαντινὴ συλλογὴ) μὲ ἀριθμ. εὐρετηρίου Φ 43 / Γ 16 (εἰκ. 2).

δπτ hedera
 \ωου hedera
 ωρ μαΙ
 εποι

Στ. 1 Ἡ ὀριζόντια κεραία τοῦ πεί (ἀντίθετα, ἀπὸ ὅ,τι συμβαίνει μὲ τὸ ἴδιο γράμμα στὸν τέταρτο στίχο) ἐπεκτείνεται πρὸς τὰ δεξιά καὶ ἀποδίδει ἔτσι ὡς συμπλήρωμα μὲ τὸ πεί τὸ γράμμα ταῦ. Μετὰ τὸν τέταρτο στίχο σώζονται ἴχνη δύο ὀριζόντιων κεραίων.

4. Ἀπὸ ὅπου κατὰ πάσα πιθανότητα προέρχεται καὶ ἡ ἐπιγραφή Θ. Ριζάκης - Γ. Τουράτσογλου, *Ἐπιγραφές Ἄνω Μακεδονίας*, Ἀθήνα 1985 (στό ἐξῆς *EAM*), ἀρ. 147 στὴν ὁποία ἀναφέρεται τὸ ὄνομα τῆς Λύκης (στ. 1) ...*πολιταρχοῦντος ἐν Λύκη Φιλίππου*· στό λήμμα τῆς ἐπιγραφῆς παρατίθεται ἡ πληροφορία τοῦ Ch. Edson (Notebook IV [Δυτικὴ Μακεδονία], 1937) ὅτι ἡ ἐπιγραφή βρέθηκε στὸν Ἅγιο Ἀχίλλειο "in the monastery".

Ἡ ὕψή τῶν λίθων, τό σχῆμα τῶν γραμμιάτων, τό ὕψος τους καθὼς ἐπίσης τά διάστιχα τῶν δύο ἐπιγραφῶν ὀδηγοῦν στό συμπέρασμα ὅτι ἔχουμε νά κάνουμε μέ δύο τμήματα τῆς ἴδιας ἐπιγραφῆς. Τό συμπέρασμα αὐτό ἐπιβεβαιώνεται μάλιστα ἀπό τόν τέταρτο στίχο ὅπου τά δύο θραύσματα συγκολλῶνται. Συνεπῶς ἡ νέα ἐπιγραφή πρέπει νά διαβασθεῖ ὡς ἑξῆς (εἰκ. 3):

[Ἔ]τους hedera δπτ´ hedera
 μηνός Λώου hedera
 Νεικάνωρ Μαρ
 4 κίωνος ἐποί-
 ησεν Νε [ικο]
 πόλει τῆ [θυ]
 γατροί

Ἀπό τό παραπάνω κείμενο προκύπτει σαφῶς ὅτι πρόκειται γιά μία ἐπιτύμβια ἐπιγραφή στήν ὁποία ἀπαθανατίζεται ἡ τραγική στιγμή τῆς ζωῆς κάποιου Νικάνωρος πού εἶδε τήν κόρη του νά πεθαίνει. Δέν ἀποκλείεται μάλιστα μέ τήν ἀναγραφή τοῦ μήνα καί τοῦ ἔτους τοῦ θανάτου της, συνήθεια ὄχι και τόσο διαδεδομένη στίς ἐπιγραφές τοῦ εἶδους τουλάχιστον στήν Ἄνω Μακεδονία⁵, νά ἤθελε νά τονίσει τήν ιδιαίτερη σημασία πού εἶχε τό γεγονός αὐτό γιά τήν ζωή του.

Σύμφωνα μέ τόν πρῶτο στίχο τῆς ἐπιγραφῆς τό συμβάν χρονολογεῖται τό ἔτος 384 (δπτ´). Ἀπό ὅσα γνωρίζω εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἐπιγραφή ἀπό τόν Ἅγιο Ἀχίλλειο φέρει χρονολογία⁶. Τό ἔτος 384 ἀντιστοιχεῖ στό ἔτος 236 μ.Χ., ἂν ὑπολογίσουμε μέ βάση τήν ἐπαρχιακή χρονολογία, ἢ στό ἔτος 353 μ.Χ., ἂν ὑπολογίσουμε μέ βάση τήν ἀκτιακή χρονολογία. Εἶναι γεγονός ὅτι μεταξὺ τῶν (ἐπιτυμβίων καί ὄχι μόνο) μακεδονικῶν ἐπιγραφῶν τοῦ α´ μισοῦ τοῦ τέταρτου αἰ. μ.Χ. δέν λείπουν παραδείγματα πού χρονολογοῦνται μέ ἕναν ἀπό τοὺς δύο

5. Στό *EAM* οἱ ἐπιτύμβιες ἐπιγραφές πού χρονολογοῦνται μέ τόν τρόπο αὐτό εἶναι οἱ ὑπ' ἀριθμ. 131 καί 132. Ὁ ἀριθμός τῶν χρονολογημένων ἐπιγραφῶν ἀπό ἄλλες περιοχές τῆς Μακεδονίας εἶναι μεγαλύτερος· βλ. λ.χ. ἀπό τήν Ἀνατολική Μακεδονία τίς ἐπιγραφές *SEG* 27 (1977) 284, 297· 29 (1979) 648· 30 (1980) 552, 596, 598, 601, 607· 35 (1985) 254, 741.

6. Χρονολογία (πού ὁμως δέν ἔχει σωθεῖ) ἔφερε ἐπίσης καί ἡ τιμητική (:) ἐπιγραφή *EAM* 170 (πρβλ. *SEG* 43, 1993, 452 ὅπου ὁμως δέν λαμβάνεται ὑπόψη ἡ ἔκδοση τοῦ *EAM*) πού βρέθηκε στό χωριό Πύλη.

προαναφερθέντες τρόπους⁷ ἢ σπανιότερα καὶ μὲ τοὺς δύο⁸, ἐνῶ ἡ ἀκτιακὴ χρονολογία χρησιμοποιεῖται σὲ ἄλλες περιοχὲς τοῦ ἀνατολικοῦ τμήματος τῆς αὐτοκρατορίας (ἀσφαλῶς σὲ ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις) ὡς καὶ τὸν ἕκτο αἰ. μ.Χ.⁹. Ἐντούτοις ἀπὸ τὰ ἔτη 236 καὶ 353 μ.Χ. πιθανότερο θὰ πρέπει νὰ θεωρηθεῖ τὸ πρῶτο : α) γιατί, σύμφωνα μὲ τὰ ὅσα γνωρίζουμε γιὰ τὴ χρῆση τῶν δύο συστημάτων χρονολόγησης τῶν ἐπιγραφῶν τῆς Μακεδονίας κατὰ τὴν αὐτοκρατορικὴ ἐποχὴ, τὸ συνηθέστερο, εἰδικὰ στὰ μὴ ἐπίσημα ἐπιγραφικὰ κείμενα, εἶναι ἐκεῖνο τῆς ἐπαρχιακῆς χρονολογίας¹⁰ καὶ β) γιατί ἡ γενικὴ ἐντύπωση ποὺ δίνουν τὰ γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς εἶναι ὅτι ἀνήκουν μᾶλλον στὸν τρίτο παρά στὸν τέταρτο αἰ. μ.Χ.

Τὰ πρόσωπα τῆς ἐπιγραφῆς εἶναι ἄγνωστα, ὅπως ἄγνωστη εἶναι καὶ ἡ κατα-

7. Γιὰ τοὺς τρόπους χρονολόγησης τῶν μακεδονικῶν ἐπιγραφῶν βασικὲς παραμένουν ἀκόμη οἱ μελέτες τοῦ Μ. Ν. Tod, "The Macedonian Era", *ABSA* 23 (1918 - 9) 206- 217, τοῦ ἴδιου "The Macedonian Era", *ABSA* 24 (1919 - 21) 54 - 67 καὶ "The Macedonian Era reconsidered" στὸν τιμητικὸ τόμο G. Mylonas - D. Raymond (ἐκδ.), *Studies presented to David Moore Robinson*, Saint Louis Missouri 1953, τόμ. II 382 - 397. Γιὰ μιά νέα προσπάθεια συγκέντρωσης καὶ ἁξιοποίησης τῶν χρονολογημένων ἐπιγραφῶν τῆς Μακεδονίας, ποὺ βρίσκεται ἀκόμη σὲ ἐξέλιξη, βλ. I. Τουράτσουλου, - Τ. Τ. Μπέλλας, "Οἱ χρονολογημένες ἐπιγραφές τῆς ρωμαιοκρατοῦμενης Μακεδονίας, Ἕνα νέο πρόγραμμα ἐπεξεργασίας δεδομένων", *Ἐπιγραφές τῆς Μακεδονίας. Γ' Διεθνὲς Συμπόσιο γιὰ τὴ Μακεδονία 8 - 12 Δεκ. 1993*, Θεσσαλονίκη 1996, 182 κέξ. ὅπου καὶ ἡ ὑπόλοιπη βιβλιογραφία. Ἀπὸ τοὺς πίνακες τῶν χρονολογημένων ἐπιγραφῶν ποὺ δημοσιεύει ὁ Tod στὶς προαναφερθεῖσες ἐργασίες του ἡ ἐπιγραφή μὲ τὴν ὀψιμότερη χρονολογία εἶναι ἡ ἀναθηματικὴ ἀπὸ τὴν Ὀλυνθο Μ. Δήμιτσας, *Ἡ Μακεδονία ἐν λίθοις φθεγγόμενοι καὶ ἐν μνημείοις σωζόμενοι*, Ἀθήναι 1896, ἀρ. 745 ποὺ χρονολογεῖται τὸ ἔτος ΟΥ (βλ. Tod, *ABSA* 24, 1919 - 21, 58 καὶ 61) : τὸ ἔτος αὐτὸ ἀντιστοιχεῖ στὰ ἔτη 322 (μὲ βάση τὴν ἐπαρχιακὴ χρονολογία) καὶ 439 μ.Χ. (μὲ βάση τὴν ἀκτιακὴ χρονολογία). Στὸ ἔτος 321 μ.Χ. (βντ', μὲ βάση τὴν ἀκτιακὴ χρονολογία) τοποθετεῖται ἐπίσης ἀπὸ ὀρισμένους ἡ ἐπιτύμβια ἐπιγραφή *SEG* 29, 1979, 583 (Ἐπανομιή). Σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν Ἄνω Μακεδονία ἡ ὀψιμότερη ἐπιγραφή ποὺ μοῦ εἶναι γνωστὴ εἶναι ἡ ἀπελευθερωτικὴ πράξη S. Düll, *Die Götterkulte Nordmakedoniens in römischer Zeit*, München 1977 382, ἀρ. 3 (ἀπὸ τὸ Suvodol) ὅπου ἀναφέρεται ἔτος ενυ' (447) κατὰ τὴν Düll πρόκειται γιὰ τὸ ἔτος 307 μ.Χ. μὲ βάση τὴ μακεδονικὴ χρονολογία.

8. Ὅπως συμβαίνει λ.χ. μὲ δύο ἀπελευθερωτικὲς πράξεις ἀπὸ τὴν Λευκὴ Πέτρα ποὺ χρονολογοῦνται τὸ 311 μ.Χ.· βλ. Φ. Μ. Πέτσας, "Τελικὴ κατὰτάξη τῶν χρονολογημένων ἐπιγραφῶν ἀπὸ τὸ ἱερό τῆς μητρὸς τῶν Θεῶν στὴν Λευκὴ Πέτρα", *Αρχαία Μακεδονία V* (10- 15 Ὀκτ. 1989), Θεσσαλονίκη 1993 τόμ. II, 1265.

9. Στὴν Φιλαδέλφεια τῆς Μ. Ἀσίας ἡ χρῆση τῆς μαρτυρεῖται (ἐπιγραφικὰ) γιὰ τελευταία φορὰ τὸ ἔτος 529 μ.Χ., ἐνῶ εἶναι πιθανὸ ὅτι συνεχίζεται ἐπίσης στοὺς Αἰζανούς ὡς καὶ τὸν 5. αἰ. μ. Χ.· βλ. σχετικὰ W. Leschhorn, *Antike Ären. Zeitrechnung, Politik und Geschichte im Schwarzmeerraum und in Kleinasien nördlich des Tauros*, Stuttgart 1993, 428.

10. Βλ. τὴν σχετικὴ μελέτη τῆς F. Papazoglou, Notes d' épigraphie et de topographie Macédoniennes, *BCH* 87, 1963, 517 - 526.

γωγή τους για τήν όποία δέν γίνεται λόγος σέ αύτήν. Τό πιθανότερο είναι ώστόσο ότι κατάγονταν από τήν πόλη του νησιού, δηλ. τήν Λύκη: θά ήταν περιεργό τήν στιγμή που υπήρχε σέ αυτό άρχαία πόλη νά μεταφέρουν λίθους από κάποια άλλη περιοχή για νά στερεώσουν τούς πεσσούς τής μεγάλης βασιλικής. Άλλωστε, από όσο γνωρίζω, ώς σήμερα δέν έχουν έντοπισθει στον Άγιο Άχίλλειο άρχαίες επιγραφές που νά μεταφέρθηκαν από άλλου. Έναντίον μιās τέτοιας έκδοχής στήν προκειμένη περίπτωση συνηγορεί επίσης τό σχετικά μεγάλο βάρος τής πέτρας.

Τό ούτως ή άλλως ισχνό όνομαστικό τής περιοχής τής Λύκης¹¹ εμπλουτίζεται χάρη στήν νέα επιγραφή μέ τό πολύ συνηθισμένο (σέ όλόκληρη τήν Μακεδονία) ιστορικό μακεδονικό όνομα *Νεικάνωρ*¹² και τό λατινογενές *Μαρκίαν*. Τό όνομα αυτό εμφανίζεται για πρώτη φορά στήν Άνω Μακεδονία, είναι όμως γνωστό από άλλες πόλεις τής ρωμαϊκής επαρχίας λ.χ. τήν Θεσσαλονίκη¹³. Σέ ό,τι άφορά τό όνομα τής νεκρής ή πιθανότερη συμπλήρωση εξαιτίας των ίχνων του γράμματος που διακρίνονται μετά τό πρώτο γράμμα του και του μικρού κενοῦ (των τριών περίπου γραμμάτων)¹⁴ τής επιγραφής είναι, κατά τήν γνώμη μου, τό όνομα Νεικόπολις¹⁵, τό όποιο, άλλωστε, μαρτυρείται άρκετά συχνά στίς

11. Για άλλα όνόματα που αναφέρονται στίς επιγραφές τής Λύκης βλ. P.M. Nigdelis - G.A. Souris (σημ. 1), σ. 57, και σημ. 15-16. Για τά άνθρωπωνύμα στήν Άνω Μακεδονία γενικότερα βλ. τώρα Η. Κ. Σβέροκος, *Συμβολή στήν Ιστορία τής Άνω Μακεδονίας των ρωμαϊκών χρόνων (Πολιτική όργάνωση - Κοινωνία- Άνθρωπωνύμα)*, άδημ. διδ. διατρ. Θεσσαλονίκη 1997.

12. Τό όνομα παραδίδεται στίς έξής επιγραφές τής Άνω Μακεδονίας: *EAM* 90 (*Νεικ[ά]νωρ [Νεικάνωρ]ος*), 2. αι. μ.Χ., Έορδαία)· *EAM* 186 Ι στ. 47 (*Ευφάμιος Νικάνωρος*, 192 μ.Χ., Όρεστίδα [Βάττυνα]) και ΙΙ στ. 43 (*Νεικάνωρ Θησ[έ]ωσ*)· *SEG* 33 (1983) 526 (*Νεικάνωρ Ρεκέπτο*, άχρον., περιοχή Ηράκλειας Λυγκησιδός)· *EAM* 193 (*Νικάνωρ Νικάνωρος*, 1./2., Όρεστίδα) και *EAM* 30 (*Θευδ[ά]ς Νεικ[ά]νωρ[ος]*), χρονολογία. άπροσδιόριστη, Έλίμεια)· *SEG* 38 (1988) 680 στ. 39 (*Κάσσανδος Νεικάνωρος*, 74/5 μ.Χ., Στύβερρα) και *SEG* 27 (1977) 294 (*Νεικάνωρ*, δούλος, άχρον. Έλίμεια [Άλλιβεοί]). Τό όνομα (όρθογραφούμενο άλλοτε μέ *ει* και άλλοτε μέ *ι*) είναι από τά συνηθέστερα όνόματα και στήν υπόλοιπη Μακεδονία βλ. ένδεικτικά Α. Tatakis, *Ancient Beroea : Prosopography and Society*, Athens 1988 (Μελετήματα 8), 413 - 4 (για τήν Βέροια), *IG* X 2, 1 indices (για τήν Θεσσαλονίκη) και Μ. Β. Hatzopoulos - L. D. Loukopoulou, *Recherches sur les marches orientales des Temenides*, Athènes 1996, 345 - 6 (για τά Καλίνδοια).

13. Βλ. *IG* X 2, 1, 392 (του δεύτερου αι. μ.Χ.) και 537 (του δεύτερου ή τρίτου αι. μ.Χ.) όπου τό φέρει (ως cognomen) κάποιος Πόπλιος Αΐλιος.

14. Για τόν λόγο αυτό θά πρέπει νά αποκλεισθεί λ.χ. ή συμπλήρωση Ν[ικησί]πολις· για τό όνομα αυτό βλ. F. Bechtel, *Die historischen Personennamen des Griechischen bis zur Kaiserzeit*, Halle 1917, 376.

15. Για τήν όρθογράφηση αύτή σέ άλλες επιγραφές τής Μακεδονίας βλ. π.χ. τής επι-

περιοχές τῆς Ἄνω Μακεδονίας¹⁶.

Ἄξιομνημόνευτο εἶναι τὸ γεγονός ὅτι μολοντί ἡ ἐπιγραφή χρονολογεῖται εἴκοσι τέσσερα χρόνια μετὰ τὴν *Constitutio Antoniniana* τὰ πρόσωπα πού ἀναφέρονται σὲ αὐτὴν δὲν φέρουν τὸ ὄνομα γένους *Αὐρήλιος*. Τοῦτο δὲν σημαίνει ὡστόσο ὅτι δὲν εἶχαν πάρει τὴν ρωμαϊκὴ πολιτεία. Τὸ φαινόμενο εἶναι γνωστὸ τόσο ἀπὸ τὴν Ἄνω Μακεδονία ὅσο καὶ ἀπὸ ἄλλες ἑλληνόφωνες περιοχές τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, κυρίως ἀπὸ ἐπιτύμβιες ἐπιγραφές, καὶ δὲν χρειάζεται νὰ μᾶς ἀπασχολήσει ἐδῶ ἰδιαίτερα¹⁷.

Πέρα ἀπὸ τὴν σημασία τῆς ὡς μαρτυρίας γιὰ τὴν ἱστορία μίας νέας οἰκογένειας πού καταγόταν, κατὰ πάσα πιθανότητα, ἀπὸ τὴν Λύκη, ἡ νέα ἐπιγραφή παρουσιάζει γενικότερο ἐνδιαφέρον : χάρη στὴν χρονολογία πού φέρει ἀποδεικνύεται πλέον μὲ βεβαιότητα ὅτι ἡ ζωὴ στό νησάκι τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλεῖου τῆς Μικρῆς Πρέσπας συνεχιζόταν τουλάχιστον ὡς τὰ μέσα τοῦ 3. αἰ. μ.Χ.¹⁸.

γραφές τῆς Θεσσαλονίκης *IG X 2, 1, 31* στ. 8 (μεταξὺ τῶν ἐτῶν 27 π.Χ. καὶ 14 μ.Χ.), 126 στ. 4 (τοῦ πρώτου τρίτου τοῦ πρώτου αἰ. μ.Χ.) καὶ 528 (τοῦ 167 - 168 μ.Χ.).

16. Τὸ ὄνομα παραδίδεται στίς ἐξῆς ἐπιγραφές τῆς Ἄνω Μακεδονίας: S. Düll (σημ. 7) ἀρ. 53 (*Νικόπολις Παραμόνοι*, 216 μ.Χ., περιοχὴ Ἡράκλειας Λυγκηστίδας)· *EAM* 187 στ. 18 (*Τερτιανὸς Νικοπόλεως*, 146 μ.Χ. Σισάνι)· *Spmenik* 71 (1931), ἀρ. 24 ([Ἀ]κυλία Νικόπολις, ἀχρον., Ἡράκλεια Λυγκηστίδα) καὶ Φ. Πέτσας, "Οἱ χρονολογημένες ἐπιγραφές ἀπὸ τὸ ἱερό τῆς Μητρός θεῶν Αὐτόχθονος στὴ Λευκόπετρα" στὰ *Πρακτικά τοῦ Η' διεθνοῦς συνεδρίου ἑλληνικῆς καὶ λατινικῆς ἐπιγραφικῆς*, Ἀθήνα 1982 [1984], 304 (*Αὐρηλία Νικόπολις*, 216 μ.Χ. Ἐλίμεια). Γιὰ τὴν διάδοση τοῦ ὀνόματος σὲ ἄλλες πόλεις καὶ περιοχές τῆς Μακεδονίας βλ. ἐνδεικτικὰ A. Tataki (σημ. 12), 376 (γιὰ τὴν Βέροια), *IG X 2, 1 indices* (γιὰ τὴν Θεσσαλονίκη) καὶ D. Samsaris, *La vallée du Bas - Strymon à l' époque imperiale*, *Δωδώνη* 18 (1989) 330 (γιὰ περιοχές καὶ πόλεις τοῦ κάτω ροῦ τοῦ Στρυμόνα).

17. Βλ. σχετικὰ B. Holltheide, *Römische Bürgerrechtspolitik und römische Neubürger in der Provinz Asia*, Freiburg 1983, 118 - 120 μὲ ἀφορμὴ τὸ ἴδιο πρόβλημα στὴν ἐπαρχία τῆς Ἀσίας.

18. Οἱ ἐπιγραφές *EAM* 165 καὶ 183 χρονολογοῦνται ἀπὸ τοὺς ἐκδότες μὲ παλαιογραφικὰ κριτήρια στίς ἀρχές καὶ τὸ β' μισό τοῦ τρίτου αἰ. μ.Χ. ἀντίστοιχα.

*ZUSAMMENFASSUNG*Eine neue Grabinschrift vom Heiligen Achilleios am Kleinen Prespasee
(Orestis-Makedonien)

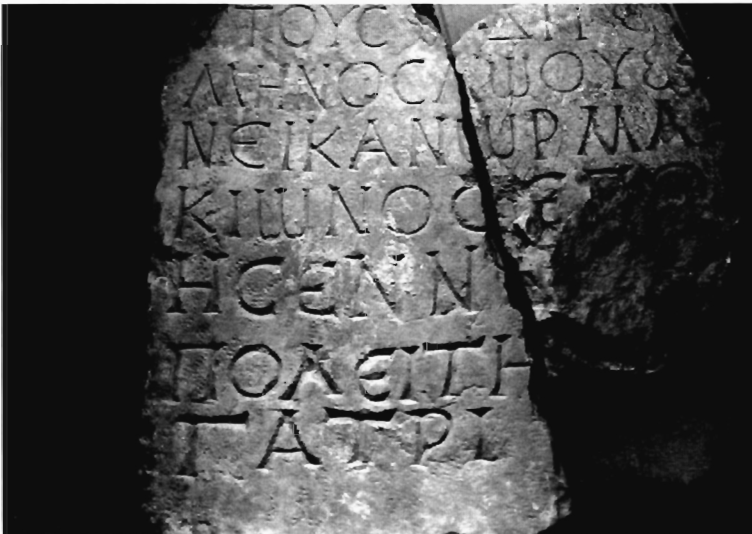
Erstveröffentlichung einer aus zwei Bruchstücken bestehenden Inschrift, die auf der Insel des Heiligen Achilleios am Kleinen Prespasee gefunden wurden. Das erste Bruchstück wurde in der Basilika des Heiligen Achilleios, das zweite in der Nähe des Klosters der Panagia Porfyra gefunden. Es handelt sich um eine Grabinschrift, die ein gewisser Neikanor Markianos am Grabe seiner Tochter Neikopolis aufstellte. Beide Personen sind sonst unbekannt, stammen jedoch, allen Hinweisen zufolge, aus der Stadt Lyke, die in der Antike auf der Insel lag. Der Tod der Neikopolis erfolgte, wie in der Inschrift angegeben wird, im Jahr der makedonischen Provinzialära 384 (δπτ´), was dem Jahr 236 n. Chr. entspricht. Gerade diese Tatsache, daß die neue Inschrift die einzige datierte von allen auf der Insel gefundenen ist, weist ihr eine besondere Bedeutung zu: dank der Jahreszahl, die sie führt, ist nunmehr mit Sicherheit nachgewiesen, daß das Leben auf der Insel des Heiligen Achilleios im kleinen Prespasee sich mindestens bis in die Mitte des 3. Jhs n. Chr. fortsetze.

Π. Μ. Νύδελης Ειχ. 1

Π. Μ. Νίγδελης Ειχ. 2

Π. Μ. Νίγδελης Ειχ. 3